

วิธีการศึกษาและรวบรวมข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กที่บ้าน 45 คน กลุ่ม
 ผู้ปกครองเด็กที่บ้าน 15 คน กลุ่มเด็กธรรมดา 43 คน และกลุ่มผู้ปกครองเด็กธรรมดา
 15 คน

กลุ่มที่ 1 เด็กที่บ้าน จำนวน 45 คน ซึ่งรวบรวมจากโรงพยาบาลสำโรง 20 คน
 ศูนย์สุขภาพจิต 5 คน และจากสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านปากเกร็ด 20 คน นำมา
 แยกเป็น 2 ประเภท คือ ที่มีอายุ 9 ถึง 12 ปี จำนวน 20 คน และที่มีอายุ 13 ถึง 16
 ปี จำนวน 25 คน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนเด็กที่บ้านแยกตามสถานที่รับบริการและอายุ

สถานที่รับบริการ	อายุ		รวม
	9-12 ปี	13-16 ปี	
โรงพยาบาลสำโรง	12	8	20
ศูนย์สุขภาพจิต	3	2	5
สถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านปากเกร็ด	5	15	20
รวม	20	25	45

เหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. การที่ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชายล้วน เพราะจากการสำรวจดูรายชื่อเด็กที่นับจากสถานที่ทั้งสามแห่ง พบว่าเด็กที่นับส่วนใหญ่เป็นชาย ที่เป็นหญิงมีเพียง 4 หรือ 5 ราย ซึ่งถ้าใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างควยเกรงจะไม่เป็นตัวแทนของเด็กที่นับหญิงทั้งหมด

2. การที่ใช้กลุ่มตัวอย่างจากโรงพยาบาลตำรวจและศูนย์สุขภาพจิต เพราะทั้งสองแห่งเป็นสถานที่บำบัดรักษาและป้องกัน เด็กที่มีปัญหาความประพฤติไม่เหมาะสม จึงมีเด็กประเภทนี้บ้านมารับบริการ

3. การที่ใช้กลุ่มตัวอย่างจากสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านปากเกร็ด เพราะเป็นสถานที่ให้ความอุปการะแก่เด็กที่ขาดผู้อุปการะ และเด็กที่ผู้ปกครองไม่สามารถอบรมเลี้ยงดูได้ เด็กเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นเด็กจรจัด หนีบ้าน ประพฤติผิดศีลธรรม และมีปัญหาทางอารมณ์ จึงมีเด็กประเภทนี้บ้านอยู่เป็นจำนวนพอสมควร

กลุ่มที่ 2 ผู้ปกครองเด็กที่นับ 15 คน ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด และให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กมาตลอด อาจเป็นพ่อแม่หรือบุคคลอื่นก็ได้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนผู้ปกครองเด็กที่นับแยกตามความเกี่ยวข้องกับเด็ก และอายุเด็ก

ผู้ปกครอง	อายุ		รวม
	9 - 12 ปี	13 - 16ปี	
มารดา	4	2	6
บิดา	2	2	4
ยาย	2	1	3
ป้า	1	-	1
ผู้อุปการะ	-	1	1
รวม	9	6	15

สาเหตุที่ 1 ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองไม่เท่าตามจำนวนของเด็กที่บ้าน เพราะ

1. เด็กไม่ให้ความจริงเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ปกครอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเกรงจะ
ต้องถูกส่งกลับไปยังบ้าน

2. ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการทำแบบทดสอบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
ผู้ปกครองไม่ยอมรับเด็ก อาจอายุที่เด็กของตนที่บ้านและต้องมารับบริการ ที่
โรงพยาบาล หรือ สถานสงเคราะห์

3. ผู้ปกครองย้ายที่อยู่ใหม่

กลุ่มที่ 3 เด็กธรรมดา จำนวน 43 คน ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนโรงเรียนวัดใหม่ของเดิม
เป็นเด็กที่ครูประจำชั้นลงความเห็นว่าเป็นเด็กดี มีความประพฤติดี และอยู่ในโอวาท
นำมาแยกเป็น 2 ประเภท คือที่มีอายุ 9 ปี ถึง 12 ปี จำนวน 20 คน และที่มีอายุ
13 ถึง 16 ปี จำนวน 23 คน

กลุ่มที่ 4 ผู้ปกครองเด็กธรรมดา จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด
และให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กมาตลอด อาจเป็นพ่อแม่หรือบุคคลอื่นก็ได้

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนผู้ปกครองเด็กธรรมดา แยกตามความเกี่ยวพัน
กับเด็ก และอายุเด็ก

ผู้ปกครอง	อายุ		รวม
	9 - 12 ปี	13 - 16 ปี	
มารดา	4	3	7
บิดา	2	2	4
ยาย	1	-	1
ลุง	-	1	1
อา	1	-	1
ป้า	1	-	1
รวม	9	6	15

เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กหน้าบ้าน จะต้องได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์หรือการลงความเห็นจากนักสังคมสงเคราะห์แล้ว ว่าเป็นเด็กหน้าบ้าน และมีความประพฤติอันไม่เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม จะต้องมีอายุตั้งแต่ 9 ปีถึง 16 ปี และมีผู้ปกครองที่ผู้วิจัยจะสามารถติดต่อขอความร่วมมือได้
2. ผู้ปกครองเด็กหน้าบ้าน ต้องเป็นผู้ที่เด็กให้สัมภาษณ์ว่าเป็นผู้ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด และให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กมาตั้งแต่เกิด จนถึงระยะก่อนเขามาอยู่ในสถานที่ทั้งสามแห่ง ผู้ปกครองนี้ อาจเป็นพ่อแม่ หรือบุคคลอื่นก็ได้
3. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กธรรมดา ต้องเป็นเด็กที่ครูประจำชั้นลงความเห็นว่าเป็นเด็กดีในสายตาของครูและผู้ใหญ่ คือมีความประพฤติดี ไม่เคยหนีบ้านหนีโรงเรียน และอยู่ในโอวาท จะต้องมีอายุตั้งแต่ 9 ถึง 16 ปี และมีผู้ปกครองที่ผู้วิจัยจะสามารถติดต่อขอความร่วมมือได้
4. กลุ่มผู้ปกครองเด็กธรรมดา จะต้องเป็นผู้ที่เด็กบอกว่าใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด และให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กมาตลอด จนถึงปัจจุบัน อาจเป็นพ่อแม่ หรือบุคคลอื่นก็ได้

การสร้างแบบทดสอบ

ในการสร้างแบบทดสอบเพื่อรวบรวมข้อมูล มีการดำเนินการเป็นขั้น ดังนี้

1. การหาขอบข่ายพฤติกรรม ค่านิยมศีลธรรมจรรยา เพื่อนำมาเป็นเนื้อหาในข้อทดสอบ กระทำโดย
 - 1.1 รวบรวมพฤติกรรมค่านิยมศีลธรรมจรรยาจากบทความและงานวิจัยในวิทยานิพนธ์และวารสาร
 - 1.2 ทำการสำรวจพฤติกรรมค่านิยมศีลธรรมจรรยา โดยการสอบถามเด็กที่มีอายุระหว่าง 9 ถึง 16 ปี จากโรงเรียนเซนต์จอห์น จำนวน 30 คน และผู้ใหญ่ที่เป็นผู้ปกครองเด็กในระดับอายุ 9 ถึง 16 ปี

จำนวน 10 คน โดยการให้บอกถึงความประพฤติกิของเด็กที่ควรทำมา
 10 อย่าง แลวนำคุณสมบัตินั้นมาหาความถี่รวบรวมคุณสมบัติของเด็กที่
 ทั้งหมดได้ 64 ข้อ นำคุณสมบัติที่มากที่สุดเลือกเอาเฉพาะที่มีความถี่สูง
 และเป็นคุณสมบัติด้านศีลธรรมจรรยาที่ผู้วิจัยสนใจ ได้ 14 ด้าน
 โดยแบ่งเป็นด้านใหญ่ๆ 3 ด้าน ดังนี้
 ด้านค่านิยม ได้แก่

ความยุติธรรม
 ความซื่อสัตย์
 ความเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
 ด้านมนุษยสัมพันธ์ ได้แก่
 การช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัว
 ความสัมพันธ์กับเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ
 การเชื่อฟังบิดามารดา
 การเชื่อฟังครูอาจารย์
 การเล่นตามกฎเกณฑ์
 ด้านความประพฤติ ได้แก่
 ความรับผิดชอบในหน้าที่และบทบาทของตน
 การเที่ยวเตร่และพักผ่อนหย่อนใจ
 สิ่งเสพติดและการพนัน
 กิริยามารยาท
 การลักขโมย
 การแต่งกาย

2. วิธีสร้างแบบทดสอบ

2.1 ศึกษาแบบทดสอบวัดจรรยาวิจรรย์ของเพียเจท์²⁴
 (Piaget) และแบบทดสอบวัดจรรยาวิจรรย์อื่นๆ
 จากงานวิจัยในวิทยานิพนธ์และวารสาร ซึ่งส่วนใหญ่จะสร้าง

²⁴Piaget , J., op. cit., pp. 45 - 96.

เรื่องเป็นสถานการณ์สั้นๆ แล้วให้ผู้ถูกทดสอบตัดสินการกระทำของบุคคลในเรื่อง ว่า ถูก หรือ ผิด สมควร หรือ ไม่สมควร หรือ ตัดสินว่าใครผิดมากกว่าใคร จากการศึกษาทั้งหมดได้เป็นแนวคิดในการสร้างแบบทดสอบ

2.2 สร้างแบบทดสอบเป็นเรื่องราวหรือสถานการณ์สั้นๆ ขึ้น 45

เรื่อง โดยให้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมค่านิยมจรรยา ทั้ง 14 ค่านิยม อย่างมากค่านิยมละ 3 เรื่อง แต่ละเรื่องจะได้อธิบายถึงการกระทำของบุคคลหนึ่ง หรือ สองคน พร้อมทั้งให้เหตุผลหรือแรงผลักดันแห่งการกระทำนั้นไว้ด้วย แล้วให้ผู้รับการทดสอบพิจารณาตัดสินว่า การกระทำของบุคคลในสถานการณ์นั้นๆ สมควรหรือไม่ เพียงใด หรือการกระทำนั้นๆ ใครถูก ใครผิด เพียงใด ขอทดสอบเป็นชนิด ลิเกิร์ต สเกล

(likert scale) คือมีประโยคนำแล้วให้ผู้ตอบ

แสดงความรู้สึกต่อประโยคนั้น ซึ่งมีอยู่ 4 อันดับ คือ

สมควรอย่างยิ่ง สมควร ไม่สมควร ไม่สมควรอย่างยิ่ง

เรื่องราวหรือสถานการณ์ที่สร้างขึ้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัด

จรรยาวิจรรณค่านิยมต่างๆคือ ความยุติธรรม ความซื่อสัตย์ ความเมตตา การช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัว ความสัมพันธ์กับเพื่อน การเชื่อฟังบิดามารดา การเชื่อฟังครูอาจารย์ การเล่นตามกฎเกณฑ์ ความรับผิดชอบในหน้าที่ การเที่ยวเตร่พักผ่อนหย่อนใจ สิ่งเสพติดและการพนัน กิริยามรรยาท การดัดขโมย และการแต่งกาย

ในการสร้างสถานการณ์แต่ละเรื่อง ผู้วิจัยพยายามสร้างให้ใกล้เคียงกับการดำเนินชีวิตและสภาพแวดล้อมของเด็กมากที่สุด และเป็นสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นจริงๆได้

ตัวอย่างแบบทดสอบ

1. พระเรียนอยู่ชั้น ป. 6 ไม่เคยสอบตกเลย พระชอบอ่านนิยายมาก โดยเฉพาะเรื่องกำลังภายใน ถ้าเมื่อไรพระทำการบ้านเสร็จแล้ว หรือทำงานที่แม่ให้เสร็จแล้ว พระมักจะออกไปเช่าหนังสือที่ร้านข้างบ้าน และนั่งอ่านที่นั่นทุกวัน จนคำจึงกลับบ้าน

การกระทำของพระ

สมควรอย่างยิ่ง สมควร ไม่สมควร ไม่สมควรอย่างยิ่ง

3. การทดสอบใจ และ การปรับปรุงแบบทดสอบ

เมื่อสร้างเรื่องราวขึ้นได้ครบ 45 เรื่อง โดยอาศัยเกณฑ์ในการวัด 14 ด้านนี้แล้ว ผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์แผนกจิตวิทยา และเพื่อนนิสิตช่วยชี้คเกลตาแก้ไข คานภาษาและจัดหมวดหมู่ว่าเรื่องใดควรจะอยู่ในศีลธรรมจรรยาตามใด ทั้งนี้ต้องการให้ใคร่แบบทดสอบที่อ่านเข้าใจง่าย และเข้าใจตรงกัน ทั้งในเด็กและผู้ใหญ่ ตัดข้อที่ส่วนใหญ่มีผู้ลงความเห็นว่ายากและอาจโคค่าตอบที่ไม่ตรงกับความจริงออก และสร้างข้อทดสอบขึ้นใหม่บาง เพื่อเสริมส่วนที่ขาดไป จากการทดสอบแก้ไข เหลือข้อทดสอบไว้ 37 ข้อ โดยพยายามให้มีข้อสอบวัดจรรยาวัจรรณาคานต่างๆ ครบทุกคาน อย่างน้อย คานละ 1 ข้อ

จากนั้น นำไปลองใช้ทดสอบ โดยการสัมภาษณ์เด็กที่บ้านที่โรงพยาบาลสำโรง (ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่เลือกไว้) จำนวน 10 คน เด็กนักเรียนโรงเรียนวัดใหม่ของม 10 คน และพ่อแม่ที่มีลูกอยู่ในระดับอายุ 9 ถึง 16 ปี จำนวน 5 คน โดยมีการจับเวลาที่ทำ และดูความผิดพลาดอันเกิดจากการเข้าใจประโยคผิดไป

จากการลองทดสอบนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า เด็กที่บ้าน มีความเข้าใจน้อยต่อการตัดสินใจกระทำที่แบ่งออกเป็น สมควรอย่างยิ่ง สมควร ไม่สมควร ไม่สมควรอย่างยิ่ง ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากเด็กที่บ้านได้รับการศึกษาน้อยกว่าเด็กธรรมดา จึงไม่ค่อยเข้าใจความถี่ของการตัดสินใจครั้งนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดอันดับการตัดสินใจให้สั้นเข้า เป็น สมควร ไม่สมควร และ ไม่น่าใจ และตัดข้อทดสอบออก เหลือเพียง 30 ข้อ

เนื่องจากเด็กมีความสนใจในระยะสั้น และเพื่อให้พอเหมาะกับเวลา นอกจากนั้น
 ยังได้เพิ่มข้อแสดงเหตุผล และความเห็นในการตัดสินใจลงไปด้วย เพื่อประโยชน์
 ในการศึกษาวิจัยวิจารณ์ของเด็กและผู้ปกครอง

ตัวอย่างแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้ว

1. พี่ระอยู่ที่ชั้น ป.6 ไม่เคยสอบตกเลย พี่ระชอบอ่านนิยายมาก โดยเฉพาะ
 เรื่องกำลังภายใน ถ้าเมื่อไรพี่ระทำการบ้านเสร็จ หรือทำงานที่แม่ให้เสร็จแล้ว เขามัก
 จะออกไปเช่าหนังสือที่ร้านข้างบ้าน และนั่งอ่านที่นั่นทุกวันจนค่ำจึงกลับบ้าน

การกระทำของพี่ระ สมควร ไม่สมควร ไม่แน่ใจ

เพราะ _____

การจัดข้อสอบตามประเภทของศีลธรรมจรยา /

ข้อทดสอบทั้ง 30 ข้อ ได้เรียงลำดับตามประเภทของศีลธรรมจรยา ดังนี้ คือ

ความยุติธรรม	ข้อ 1,2
การช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัว	ข้อ 3,4
ความซื่อสัตย์	ข้อ 5,6
ความเมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	ข้อ 7,8
การคบเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ	ข้อ 9,10
การเชื่อฟังบิดามารดา	ข้อ 11,12
การเชื่อฟังครูอาจารย์	ข้อ 13,14
การเล่นตามกฎเกณฑ์	ข้อ 15,16
ความรับผิดชอบในหน้าที่และบทบาท	ข้อ 17,18
การเที่ยวเตร่ พักผ่อนหย่อนใจ	ข้อ 19,20
สิ่งเสพติดและการพนัน	ข้อ 21,22,23
กิริยามารยาท	ข้อ 24,25,26
การลักขโมย	ข้อ 27,28,29
การแต่งกาย	ข้อ 30

วิธีดำเนินการ

1. การรวบรวมข้อมูล

นำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มประชากรที่เลือกไว้ ทั้ง 4 กลุ่ม คือกลุ่มเด็กที่บ้าน
ผู้ปกครองเด็กที่บ้าน เด็กธรรมดา และผู้ปกครองเด็กธรรมดา กระทำโดย
กลุ่มที่ 1 สำหรับเด็กที่บ้านที่พักอยู่ที่โรงพยาบาลสำโรง ผู้วิจัยได้ออกทำการสัมภาษณ์
ด้วยตนเอง ส่วนเด็กที่สถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านปากเกร็ด ได้มอบให้นักสังคมสงเคราะห์
ของสถานสงเคราะห์เป็นผู้สัมภาษณ์ โดยอธิบายให้มีความเข้าใจตรงกันก่อนที่จะไป
สัมภาษณ์ ส่วนเด็กที่ศูนย์ศุขวิทาจิต เป็นเด็กที่นานๆจึงจะมาพบแพทย์สักครั้ง ผู้วิจัย
จึงออกไปสัมภาษณ์เองที่บ้าน ส่วนบ้านที่ไกลและหายาก ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปให้ทำ
แล้วได้รับคืนมาภายใน 3 สัปดาห์

กลุ่มที่ 2 สำหรับผู้ปกครองเด็กที่บ้านของโรงพยาบาลสำโรง นั้น ได้ทำจดหมายติดขอ
ขอพบตัวก่อน ส่วนใหญ่จดหมายจะถูกส่งกลับ เพราะไม่มีผู้รับ มี 3 ราย ที่มาพบที่
โรงพยาบาล ส่วนที่ศูนย์ศุขวิทาจิต และ สถานสงเคราะห์ ผู้วิจัยได้ออกติดตามสัมภาษณ์
ถึงที่บ้าน ได้ 5 ราย นอกนั้นส่งแบบทดสอบไป ได้คืนมา 7 ราย

กลุ่มที่ 3 กลุ่มเด็กธรรมดา ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดใหม่ของดมนั้น ผู้วิจัยได้ทำการ
สัมภาษณ์เอง พร้อมทั้งมีผู้ช่วยสัมภาษณ์

กลุ่มที่ 4 กลุ่มผู้ปกครองเด็กธรรมดา ผู้วิจัยได้ส่งแบบทดสอบโดยฝากเด็กไปให้ทำที่บ้าน
ได้รับคืนมา 16 ราย ภายใน 2 สัปดาห์

ในการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรเพื่อรวบรวมข้อมูลนี้ ได้พยายามควบคุมตัวแปรต่างๆ
ที่จะเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การไต่ถามไต่ฟังการสัมภาษณ์มาก่อน ความเข้าใจตรงกันของ
ผู้สัมภาษณ์และความเบื่อบหมายของผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยได้พยายามให้มีการพักผ่อนชวนคุ
เมื่อทำแบบทดสอบไปได้ 15 ข้อ

2. การจัดระดม

เนื่องจากแบบทดสอบวัดจรรยาวิจรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ จะไม่มีคำตอบที่ถูก
หรือผิด ดังนั้นการจัดกระทำกับข้อมูล จึงเป็นการหาความถี่ของคำตอบทั้งสิ้น

สำหรับตัวอย่างผู้ปกครองเด็กหนึ่งบ้าน ได้จำนวนไม่เท่าเด็กหนึ่งบ้าน จึงคัดเลือกเอาเฉพาะเด็กที่มีผู้ปกครองทำแบบทดสอบมา เขาคู่กับผู้ปกครองของตนได้ทั้งหมด 15 คู่ นำแบบทดสอบมาหาความถี่ของคำตอบเป็นรายข้อ ในเด็กธรรมดาทำเช่นเดียวกัน

ส่วนการเปรียบเทียบจรรยาวัจนธ์ของเด็กหนึ่งบ้านกับผู้ปกครองว่าจะแตกต่างกับจรรยาวัจนธ์ของเด็กธรรมดากับผู้ปกครองหรือไม่ ทำโดยนำแบบทดสอบแต่ละคู่มาเปรียบเทียบคำตอบที่ขอ คว้าที่จะตัดสินการกระทำในเรื่องนั้น ตรงกันหรือต่างกันอย่างไรอย่างตรงข้าม หรือต่างกันอย่างไรธรรมดา

การตัดสินที่ตรงกัน หมายถึง ทั้งเด็กและผู้ปกครองตัดสินการกระทำในสถานการณ์นั้นว่า สมควร ไม่สมควร หรือไม่แน่ใจ ตรงกัน

การตัดสินที่ต่างกันอย่างไรอย่างตรงข้าม หมายถึง การที่เด็กและผู้ปกครองตัดสินการกระทำในทางตรงกันข้าม คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าควรกระทำนั้นสมควร แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ไม่สมควร

การตัดสินที่ต่างกันอย่างไรธรรมดา หมายถึง การที่ฝ่ายหนึ่งตัดสินว่า ไม่แน่ใจ แต่อีกฝ่ายหนึ่งตัดสินว่า สมควร หรือ ไม่สมควร

3. การวิเคราะห์

3.1 ใช้ไคสแควร์ (χ^2)²⁵ เพื่อหาความแตกต่างทางจรรยาวัจนธ์ระหว่างกลุ่มใดแก

- 3.1.1 กลุ่มเด็กหนึ่งบ้านกับผู้ปกครอง
- กลุ่มเด็กธรรมดากับผู้ปกครอง
- กลุ่มเด็กหนึ่งบ้านกับเด็กธรรมดา
- กลุ่มเด็กหนึ่งบ้านในระดับอายุ 9 ถึง 12 ปี กับระดับอายุ 13 ถึง 16 ปี
- กลุ่มเด็กธรรมดาในระดับอายุ 9 ถึง 12 ปี กับระดับอายุ 13 ถึง 16 ปี
- กลุ่มเด็กหนึ่งบ้านกับผู้ปกครอง และกลุ่มเด็กธรรมดากับผู้ปกครอง

3.2 ใช้อัตราส่วนร้อยละ (%) เพื่อ

- 3.2.1 บอกจรรยาวัจนธ์ระหว่างกลุ่ม
- บอกเหตุผลของจรรยาวัจนธ์ในแต่ละกลุ่ม

25 J.P. Guilford, Fundamental Statistics in Psychology and

Education (New York: Mc Graw Hill Company, 1956) pp. 228-34